Súd:	Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka:	16C/170/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6106215956
Dátum vydania rozhodnutia:	12. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Pavol Tomáš
ECLI:	ECLI:SK:OSBB:2017:6106215956.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudcom JUDr. Pavlom Tomášom, v právnej veci žalobcu L. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX V. V., V. XX, v konaní právne zastúpeného JUDr. Danielou Komorovou, advokátkou, advokátska kancelária so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Kukučínova 20, IČO: 17 060 974 proti žalovanému Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky, so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Tajovského 28B, IČO: 17 058 520, v konaní právne zastúpenému JUDr. Martinom Dianiškom, advokátom, advokátska kancelária so sídlom 974 04 Banská Bystrica, Slnečná 42, IČO: 45 016 071, o určenie neplatnosti výpovede a zaplatenie nemajetkovej ujmy 66 387,83 Eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

1. Súd u r č u j e , že výpoveď zo dňa 11. 09. 2006 daná žalovaným žalobcovi je n e p l a t n á .

2. Pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej t r v á .

3. Žalovaný je p o v i n n ý umožniť žalobcovi voľný pohyb po budove Správy slovenských jaskýň, Hodžova 11, Liptovský Mikuláš tak, ako ostatným svojim zamestnancom.

4. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 66 387,83 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Štát má nárok na náhradu trov konania od žalovaného v rozsahu 100 %.

6. Žalobca má nárok na náhradu trov konania od žalovaného v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru zo dňa 11. 09. 2006 a určenia, že pracovný pomer žalobcu so žalovaným trvá. Podaním zo dňa 29. 12. 2006 žalobca rozšíril svoj návrh a žiadal uhradenie sumy 2 000 000 Sk (66 387,83 Eur) ako primerané finančné zadosťučinenie a umožnenie pohybu žalobcovi po budove Správy slovenských jaskýň.

2. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 16C/58/2010-513, v ktorom určil, že výpoveď zo dňa 11. 09. 2006 daná žalovaným žalobcovi je neplatná a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá. Žalovaný bol povinný umožniť žalobcovi voľný pohyb po budove Správy slovenských jaskýň, Hodžova 11, Liptovský Mikuláš tak, ako ostatným svojim zamestnancom. Žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi sumu 66 387,83 Eur a zaplatiť na účet Okresného súdu Banská Bystrica z titulu súdneho poplatku sumu 4 082,72 Eur.

3. Odvolací súd predmetné rozhodnutie zmenil a žalobu zamietol. Dovolací súd uviedol, že kroky podniknuté zo strany žalovaného boli v rozpore s dobrými mravmi a výpoveď bola neplatnou.

4. Okresný súd sa opätovne oboznámil so žalobou, písomnými a ústnymi vyjadreniami strána ich právnych zástupcov, rozhodnutiami odvolacieho a dovolacieho súdu, pracovnou zmluvou zo dňa 02. 01. 1978, menovaním do funkcie zo dňa 17. 08. 2006, odvolaním z funkcie zo dňa 08. 09. 2006, výpoveďou z pracovného pomeru zo dňa 11. 09. 2006, pracovným poriadkom, Štatútom Správy slovenských jaskýň a jeho Dodatkom č. 1, poštovým hárkom, listom MPSVaR SR zo dňa 29. 06. 2006, listami žalobcu zo dňa 16. 10. 2006, 09. 10. 2006, 28. 04. 2003, 02. 06. 2001, novinovým článkom zo dňa 07. 11. 2006, záznamom zo vstupného školenia zo dňa 11. 09. 2006, listami žalovaného zo dňa 10. 06. 2002, 09. 08. 2002, 17. 04. 2003, 03. 03. 2003, 14. 05. 2003, 11. 09. 2002, 12. 03. 2003, 13. 03. 2003, 24. 02. 2003, 20. 03. 2003, 21. 12. 2004, 11. 06. 2003, 23. 06. 2003, 22. 04. 2003, 19. 01. 1999, zápisnicou o podaní oznámenia, záznamami o podaní vysvetlenia, úradným záznamom zo dňa 11. 07. 2005, zápismi zo zasadnutia ZOOZ PBGNP, záznamami o podaní oznámenia, platovými dekrétmi žalobcu, listom MF SR zo dňa 02. 10. 2006, pracovným posudkom žalobcu zo dňa 23. 04. 2003 a zo dňa 22. 09. 2003, žiadosťou žalobcu o poskytnutie pôžičky zo dňa 13. 12. 2004, odpoveďou na žiadosť zo dňa 10. 01. 2005, odborným stanoviskom Strediska pre ľudské práva zo dňa 03. 04. 2007, výpisom z knihy návštev, listom Vojenskej nemocnice Ružomberok zo dňa 10. 05. 2007, zápisom zo dňa 29. 11. 2006, zoznamom účastníkov študijnej cesty do Moravského krasu, listom zo dňa 18. 07. 2002, zápisom zo dňa 30. 07. 2002, prehlásením zo dňa 29. 04. 2003, listami zo dňa 30. 07. 2002 a 31. 07. 2002, potvrdeniami o zdravotnom stave a práceneschopnosti žalobcu, výsluchom svedkyne G. D., výsluchom svedkyne C.. O., fotokópiami knihy návštev za roky 2005 a 2006, zápisnicou z pracovného stretnutia zo dňa 15. 12. 2006, stanoviskom k výpovedi zo dňa 11. 09. 2006, organizačným poriadkom, pracovnou náplňou C.. U., záznamom o zložení sľubu zo dňa 01. 04. 2002, vypočutím štatutárneho zástupcu žalovaného, spismi tunajšieho súdu sp. zn. 13C/37/2003 a sp. zn. 14C/77/2005 a ďalšími listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a zistil nasledovný skutkový stav:

5. Podľa tvrdenia žalobcu so žalovaným uzatvoril dňa 02. 01. 1978 pracovnú zmluvu na dobu neurčitú. Listom zo dňa 17. 08. 2006 bol žalobca menovaný do funkcie správcu Harmaneckej jaskyne a následne listom zo dňa 08. 09. 2006 bol z tejto funkcie odvolaný. Listom zo dňa 11. 09. 2006 mu zo strany žalovaného bola daná výpoveď z pracovného pomeru, nakoľko vzhľadom na odvolanie z funkcie správcu jaskyne prestal spĺňať požiadavku na výkon tejto funkcie podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce, čím bol daný výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“). Žalobca považoval výpoveď za neplatnú jednak z dôvodu rozporu s ustanovením § 42 ZP, keď predošlý pracovný pomer mal byť najprv rozviazaný a malo nasledovať menovanie žalobcu s jeho súhlasom do funkcie a následne malo dôjsť k uzavretiu pracovnej zmluvy. Rovnako žalobca považoval výpoveď za neplatnú v dôsledku rozporu s čl. 2 a ust. § 13 ods. 3 ZP pokiaľ ide o úkon odvolania žalobcu z funkcie správcu jaskyne ako úkon v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca poukázal na skutočnosť, že táto výpoveď už bola v poradí treťou výpoveďou za obdobie 3 rokov, čo naznačovalo snahu žalovaného zbaviť sa nepohodlného zamestnanca.

6. Žalovaný sa k žalobe vyjadril, že žalobca bol u neho v pracovnom pomere od 01. 01. 1975, s tým, že od 01. 01. 1978 došlo ku zmene ohľadne jeho zaradenia a dekrétom zo dňa 06. 01. 1978 bol ustanovený do funkcie správcu Harmaneckej jaskyne. Potvrdil, že žalobca bol menovaný do funkcie správcu jaskyne listom zo dňa 17. 08. 2006 s účinnosťou od 21. 08. 2006. Okrem žalobcu boli menovaní aj ostatní 11 správcovia jaskýň. Tiež potvrdil, že o mesiac na to bol žalobca z funkcie odvolaný a dňa 11. 09. 2006 mu bola daná výpoveď z pracovného pomeru podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 ZP. Žalovaný bol nútený skončiť pracovný pomer so žalobcom, nakoľko pre neho nemal iné vhodné pracovné miesto.

7. Podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak zamestnanec prestal spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2.

8. Podľa ust. § 42 ods. 2 Zákonníka práce, ak osobitný predpis ustanovuje voľbu alebo vymenovanie ako predpoklad vykonávania funkcie štatutárneho orgánu alebo vnútorný predpis zamestnávateľa ustanovuje voľbu alebo vymenovanie ako požiadavku vykonávania funkcie vedúceho zamestnanca v priamej riadiacej pôsobnosti štatutárneho orgánu, pracovný pomer s týmto zamestnancom sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou až po jeho zvolení alebo vymenovaní.

9. Podľa čl. 2 základných zásad zákonníka práce pracovnoprávne vzťahy podľa tohto zákona môžu vznikať len so súhlasom fyzickej osoby a zamestnávateľa. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov.

10. Podľa § 13 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľ je v pracovnoprávnych vzťahoch povinný zaobchádzať so zamestnancami v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou pre oblasť pracovnoprávnych vzťahov osobitným zákonom o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon).

11. Podľa § 13 ods. 3 Zákonníka práce výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov. Nikto nesmie byť na pracovisku v súvislosti s výkonom pracovnoprávnych vzťahov prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá na iného zamestnanca alebo zamestnávateľa sťažnosť, žalobu alebo návrh na začatie trestného stíhania.

12. Podľa § 13 ods. 5 Zákonníka práce Zamestnanec, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania alebo nedodržaním podmienok podľa odseku 3, môže sa obrátiť na súd a domáhať sa právnej ochrany ustanovenej osobitným zákonom o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon).

13. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon, žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca predloží súdu dôkazy, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.

14. V konaní mal súd za preukázané, že žalobca pracoval u žalovaného v pracovnom pomere na základe pracovnej zmluvy zo dňa 02. 01. 1978 uzavretej na dobu neurčitú. Z čl. I pracovnej zmluvy vyplýva, že žalobca bol prijatý do pracovného pomeru ako správca jaskyne. Listom zo dňa 17. 08. 2006 bol žalobca menovaný do funkcie správcu Harmaneckej jaskyne a listom zo dňa 08. 09. 2006 s účinnosťou od 11. 09. 2006 bol žalobca z tejto funkcie odvolaný. Na základe odvolania mu bola daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 ZP, nakoľko prestal spĺňať požiadavku na výkon funkcie podľa § 42 ods. 2 ZP a pracovného poriadku žalovaného.

15. Zásada rovnakého zaobchádzania a z nej plynúci zákaz diskriminácie sa vždy uplatňuje len v spojení s právami, ktoré fyzickej osobe prislúchajú. V oblasti pracovnoprávnych vzťahov sú tieto práva upravené zákonníkom práce. Podľa čl. 1 základných zásad zákonníka práce majú fyzické osoby právo na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky. Podľa čl. 3 zásad majú zamestnanci právo na mzdu za vykonanú prácu a zamestnávatelia sú povinní poskytovať zamestnancom mzdu a utvárať pracovné podmienky, ktoré zamestnancom umožňujú čo najlepší výkon práce podľa ich schopností a vedomostí, rozvoj tvorivej iniciatívy a prehlbovanie kvalifikácie.

16. Súd má za to, že predmetná výpoveď je právny úkon urobený v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ ide o obdobie kedy došlo k zmene pracovného pomeru týkajúcej sa zaradenia funkcie správcu do priamej riadiacej pôsobnosti štatutárneho orgánu žalovanej, tak bol to deň 30. 06. 2006, kedy bol pracovný poriadok vydaný. Takémuto pracovnému poriadku priamo predchádzalo rozhodnutie ministra životného prostredia SR zo dňa 27. 04. 2006, ktorý dodatkom č. 1 upravil pôvodné znenie štatútu, ktorým umožnil štatutárnemu orgánu menovať a následne odvolať žalobcu. Súd má za to, že predmetný postup smeroval k výpovedi žalobcu. V danej súvislosti súd poukazuje na výpoveď C.. B., že zmena štatútu bola odrazom výsledku odvolacieho súdu a to ohľadne predchádzajúceho skončenia pracovného pomeru. Takisto aj v zmysle právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý konštatoval, že žalovaná takúto zmenu bezpochyby urobila , aby mohla so žalobcom ukončiť pracovný pomer. Súd tvrdenie žalovanej, že touto právnou úpravou sa vrátila len k niekdajšej úprave považuje za účelové, nakoľko už dávno pred tým jej v tom nič nebránilo. V zmysle občianskeho zákonníka sa na takéto konanie v zmysle § 39 vzťahuje neplatnosť právneho úkonu.

17. Pokiaľ sa jedná o skutočnosti, či žalobca bol do funkcie správcu vymenovaný, tak súd má za to, že pokiaľ by tomu tak bolo, tak v čase keď túto funkciu vykonával iný zamestnanec, nemohol byť žalobca do tejto funkcie platne vymenovaný a následne odvolaný. Súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie dovolacieho súdu a má za to, že žalovaný na naplnenie zákonných znakov výpovede použil konkrétne formy správania sa, ktoré nie sú bežné,a ktoré sa vymykajú z rámca všeobecne uznávaných zásad konania v pracovnoprávnych vzťahoch. Po vymenovaní žalobcu za správcu mu nebola prideľovaná žiadna práca s odôvodnením, že nespĺňa kvalifikačné predpoklady na funkciu správcu. Po uvážení je takýto postup žalovaného na zamyslenie, nakoľko ak pracovník, ktorý nespĺňa podmienky pracovnej činnosti je vôbec na takúto pozíciu zaradený. Ak teda žalobca nespĺňal kvalifikačné podmienky, postup žalovaného tak jednoznačne sledoval zámer nájsť možný výpovedný dôvod. V dôsledku správania žalovaného má súd za to, že žalobca bol tak nútený ostávať doma, čo nepriaznivo vplývalo na jeho psychický stav (nakoľko ho práca veľmi bavila, bola mu koníčkom, čo v konaní nebolo sporným). Takýto postup žalovaného súd hodnotí ako účelový s cieľom založiť výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2. Navonok sa postup žalovaného môže javiť ako súladný s právnymi predpismi, ale v skutočnosti bola výpoveď výsledkom konania žalovaného, ktoré je podľa názoru v rozpore s dobrými mravmi. Takémuto výkonu práv z právneho vzťahu nemožno priznať rovnakú právnu ochranu ako výkonu práv, ktorý je v súlade s dobrými mravmi.

18. Čo sa týka diskriminačného konania žalovaného, súd v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má za to, že žalobca predložil dostatočné dôkazy a uniesol dôkazné bremeno v danej spornej otázke. Žalobcovi nebola umožnená účasť na seminároch, neumožnil sa mu vstup do budovy, nepriznali sa mu odmeny. Konania žalovaného boli reakciou na jeho predchádzajúce upozornenia na nedostatky v jej činnosti, resp. reakcia na uplatňovanie práv prostredníctvom žaloby. J e nepochybné, že žalobca pred rokom 2003 mal vždy priznaný príplatok a pravidelne mu boli poskytované odmeny. V neskoršom období žalovaný prestal poskytovať dané zložky a urobil tak iba vo vzťahu k jeho osobe. Od augusta roku 2003 nedostával žalobca žiadnu odmenu. Mimoriadne odmeny sa podľa vyjadrenia žalovaného v liste zo dňa 14. 12. 2004 dostávajú na ocenenie mimoriadných osobných schopností. Zaujímavou je skutočnosť, že žalobca pravidelne dostával osobný príplatok od roku 1978 až do 2003. Žalovaný nezdôvodnil v čom spočíva žalobcov pokles mimoriadných osobných schopností, na základe čoho by mu nemal patriť osobný príplatok. Žalobca si takéto správanie zo strany žalovaného vysvetľoval ako odplatu za to, že inicioval vykonanie kontroly hospodárenia podnikateľskej činnosti žalovaného, na základe ktorej sa zistilo nehospodárne vynakladanie finančných prostriedkov. Súd potom hodnotil postup žalovaného pri nevyplácaní odmien po tom, čo 25 rokov tieto odmeny boli žalobcovi vyplácané, a následne po iniciovaní finančnej kontroly mu boli bez odôvodnenia odobraté, ako diskriminačný postup. Ak teda, ako to tvrdil aj žalovaný, žalobca porušoval pracovnú disciplínu, ostáva prinajmenšom na zamyslenie prečo túto skutočnosť žalovaný neuviedol ako výpovedný dôvod.

19. Žalobcovi nebolo umožnené zúčastniť sa nielen pracovnej cesty v Slovinsku, ale aj študijnej cesty do Moravského krasu v dňoch 05.-07. 05. 2003, kde žalobca nebol vôbec pozvaný ako jediný spomedzi správcov. O tomto seminári sa žalobca dozvedel len z počutia. Takisto žalobcovi nebolo sprístupnené vzdelávanie na 8. odbornom seminári na Teplom Vrchu v dňoch 24.-26. 03. 2003. Navyše aj napriek skutočnosti, že v dňoch konania tohto seminára boli všetky jaskyňe uzatvorené, žalovaný vyslal žalobcu sčítavať netopiere v Harmaneckej jaskyni.

20. Súd ďalej mal preukázané, že pozvánkou zo dňa 08. 12. 2006 požiadal žalovaný žalobcu o dostavenie sa do budovy žalovaného na deň 15. 12. 2006, keďže s ním potreboval doriešiť pracovnoprávne otázky. Po vstupe do budovy bol opäť vyzvaný, aby sa zapísal a počkal na určeného pracovníka, ktorý ho následne sprevádzal až do miestnosti, v ktorej sa stretnutie konalo. Na stretnutí sa zúčastnil aj U. M., U. X. a U. D., všetci správcovia ostatných jaskýň, a ani jeden nebol povinný sa zapísať v knihe návštev, pričom sa zúčastnili toho istého stretnutia. Odvolací súd uviedol, že žalobcovi nebol umožnený voľný pohyb v budove iba v čase, keď zo strany zamestnávateľa nebol považovaný za zamestnanca. Súd však dokazovaním zistil, že žalobca sa musel zapisovať do knihy práve v čase, keď bol zamestnanec a nie návštevník. Aj keď bol žalobca vo výpovednej lehote, podľa názoru súdu aj vtedy mal štatút zamestnanca a neexistoval tak dôvod neumožniť žalobcovi voľný pohyb po budove.

21. Vyššie opísané správanie žalovaného voči osobe žalobcu, žalobca pociťoval ako prejavy priamej diskriminácie (zákazy vstupu do budovy) a nepriamej diskriminácie (nemožnosť zúčastňovať sa seminárov na zvýšenie svojích odborných znalostí, napriek vyvíjanému záujmu na účasti na takýchto seminároch, strhnutie vyplácania osobných príplatkov bez odôvodnenia). Nakoľko žalobcovi bola práca aj jeho koníčkom, ktorej sa venoval vyše 27 rokov, a ktorej venoval aj svoj voľný čas, takéto postupy zo strany svojho zamestnávateľa sa nepriaznivo odzrkadlili v jeho psychickom stave, musel používať antidepresíva. Podľa vyjadrenia manželky žalobcu správanie žalovaného vplývalo nielen na zdravie žalobcu, ale nepriaznivo sa to dotýkalo jej, ich dcéry a ovplyvňovalo harmonické domáce spolužitie.

22. Správanie žalovaného, t.j. nevyhovenie žiadosti zamestnanca zo dňa 10. 06. 2002 zo strany žalovaného na zvolanie Jaskyniarskej rady, neumožňovanie účasti žalobcu na odborných seminároch za účelom zvyšovania kvalifikácie, zákaz vstupu zo strany zamestnávateľa do budovy, nevydanie pracovného posudku v zákonnej lehote, zamietnutie žiadosti na poskytnutie pôžičky zo sociálneho fondu, zníženie osobného ohodnotenia žalobca pociťoval ako postih z dôvodu predchádzajúceho upozornenia na nedostatky v činnosti zamestnávateľa a uplatňovania si svojich práv súdnou cestou.

23. Právnym prostriedkom súdnej ochrany práva na rovnaké zaobchádzanie je aj priznanie primeraného zadosťučinenia - satisfakcia. Antidiskriminačný zákon nestanovuje žiadnu minimálnu ani maximálnu výšku peňažnej satisfakcie, táto však musí byť s prihliadnutím na všetky okolnosti primeraná a to s ohľadom na pomery tak žalobcu aj žalovaného. Súd preto návrhu na zaplatenie nemajetkovej ujmy vyhovel, pričom zamietol námietku premlčania vznesenú žalovaným, nakoľko právo na zaplatenie nemajetkovej ujmy premlčaniu nepodlieha. Pri rozhodovaní súd prihliadol na okolnosti prípadu, a to najmä na intenzitu nepriaznivých následkov, ich rozsah a trvanie. Vzhľadom k tomu, že k neoprávneným zásahom, konaniam proti osobnej a mravnej integrite žalobcu dochádzalo v prostredí jeho dlhoročného pracoviska, resp. v jeho pracovnom živote, ktorý sa potom preniesol i do jeho súkromného života a zdravia, ide o citeľný zásah vzhľadom na značnú intenzitu a dlhodobosť takéhoto zásahu (od roku 2002). S poukazom na rozsah následkov súd považoval za dostačujúce primerané zadosťučinenie formou peňažnej kompenzácie, nakoľko žalobca bol vystavený nepriaznivým následkom po dobu takmer 5 rokov. Pociťovanie a prežívanie nemajetkovej ujmy spočívajúcej v zníženej dôstojnosti žalobcu, jeho spoločenskej a pracovnej vážnosti súd hodnotil z objektívneho hľadiska a dospel k tomu, že vzhľadom k okolnostiam prípadu by takéto zníženie dôstojnosti a zásahy pociťoval ako závažnú ujmu každý nachádzajúci sa na mieste žalobcu. Súd pri posudzovaní výšky finančného zadosťučinenia bral do úvahy finančnú spôsobilosť žalovaného za obdobie rokov 2002 až 2006, v ktorom sa zhoršil psychický stav žalobcu a došlo k citeľným zásahom do rodinného života žalobcu. Za posledné roky ako sa vedie spor o náhradu škody žalobca ťažko znášal, že sa od neho jeho kolegovia začali odvracať, prestali sa s ním stýkať.

24. Zo žalobcom uvedenej internetovej stránky www.ssj.sk bolo zistené, že za predmetné obdobie príjem žalovaného mohol dosahovať sumu 324 960 750 Sk. Súd poznamenáva, že ušlá mzda v žiadnom prípade nenahrádza majetkovú ujmu, ale je rozhodným kritériom utrpenej frustrácie žalobcu v dôsledku opísaného správania sa žalovaného voči jeho osobe. Priznaná suma tak predstavuje čiastku 0,6% z príjmu žalovaného, čo podľa úvahy súdu vzhľadom na dlhodobé diskriminačné konanie žalovaného, zasahovanie do zdravia, pracovného a rodinného života žalobcu je pochopiteľne primeraným finančným zadosťučinením. Navyše ak by sme brali do úvahy, že uplatnená nemajetková ujma je len vo výške ušlej mzdy a v zmysle odvolacieho súdu nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu nemožno stotožňovať s nevyplatenými mzdovými nárokmi, má súd za to, že žalobca si v takom prípade mohlo uplatniť viacero nárokov, ktoré by tak presahovali uplatnenú a priznanú sumu. Z uvedených dôvodov súd opätovne vzhľadom na zníženie dôstojnosti a poškodenie zdravia priznal žalobcovi sumu 66 387,83 Eur.

25. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods.1 CSP. Súd úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, ktoré predstavujú v rozsahu jeho čistého úspechu v konaní 100%. Takisto žalovaný je povinný uhradiť trovy štátu, ktoré v konaní vznikli.

26. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie vo vyhotovení dvojmo do 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní treba popri všeobecných náležitostiach (§ 127 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pre súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení neskorších predpisov.